

PÅ KJÆRLIGHETENS VILLE VEIER

SUSANNA:

Go Dig My Grave (Susanna Sonata)

Jeg har tidligere sammenlignet Susanna med Nick Cave, på den måten at ingen av dem kvir seg for å bruke bibelske metaforer i tekstene og at begge veksler mellom å synge svært personlige og mørke ballader og å gi oss særegne tolkninger av andres låter (et morsomt apropos her er at Bonnie 'Prince' Billy nylig kom med albumet *Wolf of the Cosmos*, der han, sang for sang, tolker Susanna-albumet *Sonata Mix Dwarf Cosmos*).

Pakket inn i et nydelig omslag signert kunstneren Arne Bendik Sjur har Susanna denne gangen, sammen med musikerne Giovanna Pessi (barokkharpe), Ida Løvli Hidle (akkordeon) og Tuva Livsdatter Syvertsen (hardingfele, fele, sang), satt sammen en samling som spenner fra tradisjonelle folkesanger til Joy Division, Lou Reed og arien *What Power Art Thou from Below* (også kjent som *Cold Song* – og har du ikke hørt Klaus Nomis forfrosne versjon, så sjekk den ut!) fra Purcells opera *King Arthur*.

Selv sier Susanna at dette er et knippe sanger «som tar for seg tapt kjærlighet, å bli forlatt – og en ubarmhjertig tørst etter alkohol». Det siste blir tydelig på *Rye Whiskey*, der sangens protagonist ønsker å synke til bunns i et hav av whisky, for så drikke seg selv opp til overflaten (nydelig sunget i duett med Tuva Syvertsen). En skjelvende hardingfele i samspill

med sparsomme harpe- og trekkspilltoner understreker dramaet, og gjør at tolkningen ender opp som et møte mellom norsk folkemusikk, europeisk modernisme og den amerikanske sangskatten.

Den eneste egenkomponerte sangen denne gangen er *Invitation to the Voyage*, der hun gir musikk og stemme til et kjærlighetsdikt av Charles Baudelaire – der poeten ber sin kjære bli med ham til et lykkeland av «orden, skjønnhet, luksus, ro og nytelse» (vanligvis tolket som Nederland; i et senere prosadikt omtales det samme stedet som «Østen i Vesten»). Susannas tilbaketrunkne/resignerte fremføring får frem at dette er mer poetens beskrivelse av en drømmetilværelse enn noe han har tro på at kan gjennomføres i den virkelige verden.

Helt til slutt kommer så Susannas helt nydelige tolkning av *Perfect Day*. Fullstendig strippet for Lou Reeds gatesmarte ironi gir Susanna oss en versjon som når helt inn til kjernen av denne sangen, som absolutt ikke handler om en «perfekt dag», men om et elsk/hat-forhold til heroin («*you just keep me hangin' on*»). Ikke spill denne for din kjære.

SÅ GRÅTER VI LITT

DIVERSE ARTISTER:

Hver gang vi møtes / Sesong 7 (Mastiff Music)

På fredag kom plateutgivelsen som samler de musikalske høydepunktene fra sesong 7 av TV2-suksessen *Hver gang vi møtes*, en slags avansert karaoke-konkurranse der norske artister møtes for å synge hverandres sanger. For så vidt en god idé, og jeg innrømmer gjerne at det innimellom har vært både magiske og overraskende tolkninger, spesielt når artister fra ulike sjangre skal tolke hverandre. Men 24 låter fra den siste sesongen er nok litt i overkant.

Årets artister er Tshawe Baqwa (Madcon), Hans Petter Aaserud (Trang Fødsel), Silya Nymoen (Multicyde, Silya & The Sailors), Tone Damli, Christel Alsos, Claudia Scott og Tor Endresen. De to bergensartistene bidrar med tre låter hver, samt at de får andres tolkninger av henholdsvis fire og tre av deres egne låter.

Endresens tolkning av Damlis *Sommerfugl* er liksom helt grei, men heller ikke mer. Han synger selvfølgelig bra, men både arrangementet og låten høres ut som en blanding av danseband og Melodi Grand Prix. Claudia Scotts tolkning av Madcons *Don't Stop Loving Me* er bedre. Hun tar det som egentlig er en techno/dance-låt og gjør den om til en fuzza countryrockballade. Litt mer aggresjon, og den hadde vært en innertier.

Hennes versjon av Trang Fødsel-låten *På fredag* er ikke like vellykket; den har litt «kanskje på Norsktoppen» over seg. Tolkningen hennes av Silya-låten *Sucka* når heller ikke opp; den rå bluesen i originalen er her erstattet med en stillferdig ballade med lite nerve.

Også Tor Endresen klarer seg veldig bra når han gjør Madcon. Den masete *In My Head* får her en Joe Cocker-aktig blues-tolkning, der Endresen bærer hjertet utenpå. Absolutt godkjent, og en side av bergensartisten jeg ikke har hørt før. Christel Alsos enkle popballade *Conquer*, derimot, klarer Endresen nesten å drukne i et overlesset heavyrock-arrangement.

Da går det bedre når Silya Nymoen tar Endresens *Cafe Le Swing* inn i et nedstrippa jazzlandskap ala Monica Zetterlund. Det hun gjør her, er en slik magisk og overraskende tolkning som jeg skrev om innledningsvis. Hadde det vært flere slike, og færre låter som høres ut som om de går på autopilot, da hadde jeg sittet klistret til tv-skjermen hver gang disse artistene møtes.

DEN NORSKE FLØYTEN

DIVERSE KOMPONISTER:

La Flute Norvégienne (Lawo Classics)

Det lille norske plateselskapet Lawo har spesialisert seg på høykvalitets utgivelser med norske musikere og komponister, og har blant annet gitt ut en hel serie med bergenskomponisten Ketil Hvoslefs (Harald Sæveruds sønn) kammermusikk.

En av de vakreste utgivelsene deres så langt er fløyteprofessor Tom Ottar Andreassen's første soloplate, der han, sammen med Kringkastingorkesteret, tolker norsk fløytemusikk fra perioden 1953-1963 av Edvard Fliflet Bræin, Johan Kvandal, Egil Hovland og Finn Mortensen.

Bræins fløytekoncert er et naturlyrisk verk der det er lett å leve seg inn i det yrende fuglelivet rundt et Peter og Ulven-lignende tema, med nikk både til Beethovens sjette (hør jakthornet) og Mahlers første symfoni, mens Kvandals konsert danser videre på trillende lette fløyteføtter, og med et

orkester som lar Andreassen være den som fører. Etter en vemodig andresats og en helt nydelig solo (*Cadenza*), avsluttes denne med en fyrrig og virtuos finale.

Hovlands *Suite for fløyte og stryker* fortsetter i noenlunde samme sporet. Hjertet i denne er fjerdesatsen, *Passacaglia*, der fløyten går i passiar med strykerne, og prøver å fortelle den høystemte solisten om noen farlige understrømmer.

Overraskelsen kommer helt til slutt med Mortensens *Sonate for solofløyte*. Om du noensinne har lurt på om musikk er et eget språk, er du ikke i tvil etter denne 20 minutter lange fløytesoloen. Her er ekstase, glede, sinne, depresjon og sorg, alt sammen uttrykt gjennom toner, tempo, rytme og innlevelse.

